

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. v právní věci žalobce: **SURMET, s.r.o.**, se sídlem Úslavská 2357/75, Plzeň, zast. Mgr. Ing. Jiřím Vogeltanzem, advokátem se sídlem Veverkova 1, Plzeň, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2013, č.j. ÚOHS-R129/2013/VZ-21809/2013/310/BVÍ,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 23. 12. 2013 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 8. 11. 2013, č.j. ÚOHS-R129/2013/VZ-21809/2013/310/BVÍ (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad a potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 18. 4. 2013, č. j. ÚOHS-S759/2012/VZ-

7144/2013/511/KČe (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým ÚOHS rozhodl o zamítnutí návrhu žalobce dle § 118 odst. 5 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále také „ZVZ“), neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření podle § 118 odst. 1 nebo odst. 2 ZVZ, ve věci přezkoumání úkonů zadavatele – České republiky-Ministerstva zemědělství – učiněných při zadávání veřejné zakázky s názvem „Zajištění letecké hasičské služby v roce 2013 až 2015 ve vymezených částech České republiky“ v režimu otevřeného řízení, jehož oznámení bylo uveřejněno v informačním systému veřejných zakázek pod ev. č. 210029 a dále uveřejněno v Úředním věstníku Evropské unie pod ev. č. 2012/S 64-104577.

[2] Zadavatel poté, co vybral dne 19. 9. 2012 nabídku žalobce jako nejvhodnější, vydal dne 15. 11. 2012 rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení s odkazem na ustanovení § 84 odst. 2 písm. e) ZVZ, neboť v souvislosti s přípravou rozpočtu rezortu pro rok 2013 došlo u zadavatele ke krácení objemu finančních prostředků předpokládaných na realizaci předmětu plnění veřejné zakázky, a zadavatel tak nedisponoval finančním objemem nezbytným pro zajištění předmětu plnění veřejné zakázky. ÚOHS i žalovaný tento postup a odůvodnění zadavatele veřejné zakázky v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí shledali zákonným s tím, že vzhledem k tomu, že zadavatel neměl přímý vliv na konečnou skladbu a výši svého rozpočtu, jednalo se o objektivní důvod nezávislý na vůli zadavatele. Důvody zrušení zadávacího řízení se tedy vyskytovaly vně zadavatele a jednalo se o důvody objektivní, které se vyskytly v průběhu zadávacího řízení. Proto předseda žalovaného (i prvostupňový správní orgán) posoudil postup zadavatele při zrušení zadávacího řízení jako důvodný a návrh žalobce na přezkoumání úkonů zadavatele s návrhem na zrušení rozhodnutí zadavatele o zrušení zadávacího řízení jako nedůvodný.

II. Obsah žaloby

[3] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť nesprávně posuzuje otázku zákonnosti zrušení zadávacího řízení, které učinil zadavatel. Napadené i prvostupňové rozhodnutí se nedostatečně vypořádávají se všemi argumenty žalobce v průběhu správního řízení. K důvodu zrušení zadávacího řízení pro nedostatek finančních prostředků podle žalobce platí, že 1.) důvod musí být neočekávaný, 2.) vnějšími okolnostmi zapříčiněný; 3.) nedostatek finančních prostředků musí skutečně nastat; 4.) a to v průběhu zadávacího řízení a samozřejmě před rozhodnutím o zrušení řízení; 5.) musí být způsobilý zadavatele při pokračování v řízení vystavit nepříznivé situaci a 6.) zadavatel ho musí v rozhodnutí dodatelům řádně objasnit. Uvedených šest náležitostí / předpokladů bezvadného zrušení řízení pro nedostatek finančních prostředků znamená podle žalobce v daném případě šest nedostatků na straně zadavatele, neboť ani v jednom případě zadavatel tato pravidla nectil. Žalobce následně v žalobě zopakoval argumenty pro podporu tohoto tvrzení, které již uplatnil v předchozím správním řízení, a které nebyly správními orgány akceptovány – důvod zrušení zadávacího řízení byl vymezen vágně a tudíž nepřezkoumatelně; v okamžiku rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení nebyl ještě ani předložen Poslanecké sněmovně návrh zákona o státním rozpočtu; zadavatel na okolnosti, které by podle něho měly být důvodem ke zrušení zadávacího řízení, předem pamatoval v obchodních podmínkách; podle žalobce dodatečná argumentace číselnými údaji nedostačuje pro závěr, že na straně zadavatele nastal takový nedostatek finančních prostředků, který by byl způsobilý odůvodnit učiněné zrušení zadávacího řízení s tím, že výše předmětného ukazatele musela být zadavateli

známa dokonce v době, kdy nabídka žalobce byla vybrána jako nejvhodnější. Žalobce také uvádí, že podle zákona č. 462/2012 Sb. mohla vláda rozhodnout o použití příjmů Pozemkového fondu na danou věc (zadavatel mohl předpokládat možnost kompenzace chybějících prostředků právě z jiných zdrojů); a konečně zadavatelem je Česká republika a konstatování, že si zadavatel nerozhoduje o svém rozpočtu nelze docela přijmout, jelikož závazky vzniklé z činnosti organizačních složek jsou závazky státu, a tento má rezervu v rámci celé kapitoly státního rozpočtu, ze které by mohlo být čerpáno pro danou zakázku. Žalobce v dané věci opakovaně odkazuje na předchozí rozhodnutí žalovaného, a to ze dne 25. 8. 2011, č. j. ÚOHS-S41/2011/VZ-8783/2011/530/SWa, jehož závěry jsou dle něj použitelné i na nyní projednávanou věc. Z těchto důvodů, blíže rozvedených v žalobě, žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[4] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 10. 2. 2014, navrhl, aby soud žalobu odmítl, případně jako nedůvodnou zamítl. Žalovaný nejprve uvedl, že je v dané věci dán nedostatek pasivní žalobní legitimace, protože je za žalovaného označen „předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže“, ale podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) platí, že žalovaným může být pouze správní orgán, v dané věci přímo Úřad pro ochranu hospodářské soutěže. Žalovaný je dále přesvědčen, že ani napadené ani prvostupňové rozhodnutí netrpí v žalobě tvrzenou nezákonností, neboť veškerá argumentace žalobce, kterou v rámci správního řízení před žalovaným i jeho předsedou, uplatnil, byla zohledněna a žalovaný, resp. jeho předseda, vždy uvedl, zda ji považuje za relevantní, či pro šetřenou věc bezpředmětnou. Žalovaný má také za to, že odůvodněnost zrušení zadávacího řízení pro veřejnou zakázku posoudil správně. Žalobní argumentace se plně opírá o skutečnosti, které již žalobce ve správním řízení tvrdil. Žalovaný je přitom přesvědčen, že ke každé z těchto námitek (ať už byla obsažena v návrhu na zahájení řízení, v rozkladu proti rozhodnutí prvního stupně, či nyní opět v žalobě) uvedl podrobné odůvodnění, proč je či není se s danou námitkou třeba ztotožnit. Tvrzených šest nedostatků zrušení zadávacího řízení ve smyslu nemožnosti podřazení důvodu zrušení pod § 84 odst. 2 písm. e) ZVZ předseda žalovaného podrobně rozebral v napadeném rozhodnutí, a to v bodech 42 – 49, 52, 61, 64 – 67. Obdobně pak postupoval i žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí. Žalovaný přitom setrvává na svých závěrech i ve světle žalobní argumentace, ke které se také podrobně vyjadřuje, a to s odkazy na předmětné části napadeného rozhodnutí a konstatuje, že obě dotčená rozhodnutí jsou správná a navrhuje odmítnutí žaloby, neboť žaloba byla podána proti osobě, která není pasivně žalobně legitimována, nebo její zamítnutí, neboť žaloba není důvodná.

[5] Žalobce ve své replice, doručené soudu dne 26. 3. 2014, konstatoval, že nesprávnost v označení žalovaného nemůže vést k odmítnutí žaloby. Dále žalobce setrvává na své žalobní argumentaci a zdůrazňuje, že zejména skutečnost, že rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení není odůvodňováno ani samotným návrhem zákona o státním rozpočtu, nýbrž toliko tzv. Kapitolním sešitem návrhu rozpočty příslušné kapitoly, je pro něj nepřijatelná, nehledě na to, že na samotném počátku nebylo argumentováno dokonce ani tím předmětným kapitolním sešitem. Žalobce dále setrval na podané žalobě a námitkách v ní uvedených. Vzájemná podání účastníci obdrželi a jejich obsah je jim znám.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[6] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s. osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[7] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas, resp. v zákonné lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas.

[8] Krajský soud se nejprve musel vypořádat s námitkou žalovaného, že chybné označení pasivně legitimovaného subjektu v tomto případě zakládá právní důvod k odmítnutí žaloby. Z podané žaloby je zřejmé, že žalobce skutečně označil jako žalovaného přímo předsedu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, pana Ing. Petra Rafaje. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2006, č. j. 4 As 57/2005-64, je zřejmé, že: „v dané věci je třeba rozlišovat dvě skutečnosti: 1. proti jakému úkonu je žaloba podávána a 2. kdo je účastníkem řízení. V dané věci je nepochybné, že rozhodnutí, které bylo žalobou napadeno, je rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Tato skutečnost však procesní subjektivitu předsedy stěžovatele nezakládá. Předseda stěžovatele není samostatným orgánem stěžovatele, nýbrž pouze jeho funkční složkou sloužící mimo jiné k tomu, aby v případě rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, jako ústředního orgánu státní správy, bylo možno věc přezkoumat způsobem obdobným, jako se tomu děje v případě odvolání proti rozhodnutí orgánů státní správy, jež ústředními orgány nejsou, tj. mají nad sebou v hierarchii správních orgánů nadřízený orgán, který je o podaných odvoláních oprávněn rozhodovat. Žalovaným tak i v případě druhostupňového rozhodnutí zůstává orgán, který o věci rozhodoval již ve stupni prvním, tj. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže.“ Žalovaný tedy má pravdu v tom ohledu, že žalobce chybně označil jako žalovaného přímo jeho předsedu, tj. Ing. Rafaje.

[9] Krajský soud však musel posoudit, jestli je takováto chyba skutečně důvodem pro odmítnutí žaloby dle ustanovení § 46 s.ř.s. S ohledem na stanovisko Ústavního soudu ze dne 14. 1. 2003, sp. zn. Pl. ÚS-st. 16/02: „Posouzení, zda nepřesné označení právního subjektu je natolik závažné, že znemožňuje, aby nastaly právem obecně předpokládané a subjekty práva nebo orgány veřejné moci zamýšlené následky, je především úkolem obecných soudů, nikoliv Ústavního soudu“ krajský soud shledává, že tato chyba žalobce není natolik závažná, aby jakýmkoliv způsobem znemožnila právem předpokládané a stranami zamýšlené následky, což je mj. patrné i ze samotného faktu, že samotný Úřad pro ochranu hospodářské soutěže činil v soudním řízení takové právní kroky, jako by byl správně označeným žalovaným již od samého počátku soudního sporu. Krajský soud nadto dodává, že „ústavně formulovaný princip právního státu (jehož projevem je ochrana dobré víry), více respektuje oprava nepřesnosti v označení právního subjektu všude tam, kde je jakkoli možná, eventuálně její tolerování, než deklarování nepřiměřených právních následků. Obecné soudy a správní orgány by přitom neměly při posuzování následků nepřesnosti v označení právních subjektů

opomíjet jejich dosavadní chování. Pokud jako adresáti rozhodnutí orgánů veřejné moci tyto nepřesnosti v označení akceptovaly a neupozornily na ně, pak by neměly mít možnost na tyto nepřesnosti úspěšně poukazovat v následujících řízeních“ (srov. stanovisko Ústavního soudu ze dne 14. 1. 2003, sp. zn. Pl. ÚS-st. 16/02). Na základě výše uvedeného tedy zdejší soud shrnuje, že neshledal důvod pro odmítnutí žaloby, za žalovaného považuje od samého počátku soudního řízení samotný Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, a přistoupil k meritornímu projednání žaloby.

[10] Dále je třeba konstatovat, že žalobce v žalobě nejprve uvádí, že obě rozhodnutí Úřadu se nedostatečně vypořádávají s argumenty žalobce a shrnuje své argumenty proti rozhodnutí zadavatele, přičemž tuto část žaloby věcně uvedl: *„Argumenty proti rozhodnutí zadavatele, které již žalobce v předchozím řízení předložil, jsou následující:“* a následně opakuje argumenty proti **rozhodnutí zadavatele**. Soudní přezkum v tomto případě není určen k přezkumu rozhodnutí zadavatele, ale k přezkumu rozhodnutí žalovaného a je povinností žalobce věcně a konkrétně argumentovat proti žalobou napadenému rozhodnutí a konkrétně tvrdit jeho nepřezkoumatelnost, nezákonnost nebo procesní vady předcházející jeho vydání. Jestliže žalobce tvrdí, že *„Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje žalobce v tom, že se jím potvrzuje rozhodnutí předcházející, též nezákonné, namísto toho, aby se takové rozhodnutí měnilo či rušilo.“*, pak je jeho žaloba přezkoumatelná jen v nejobecnější rovině.

[11] V případě namítané tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení se soud plně ztotožňuje se závěry žalovaného, že již v prvním rozhodnutí zadavatele o zrušení zadávacího řízení je jasně vymezen důvod pro zrušení zadávacího řízení, a to omezení finančních prostředků v souvislosti s přípravou rozpočtu ministerstva zemědělství. Zda lze z tohoto důvodu zrušit zadávací řízení je samostatnou otázkou, na kterou soud odpovídá následně, nicméně je zřejmé, že důvod pro zrušení zadávacího řízení zadavatelem v rozhodnutí uveden byl a nikoliv naprosto vágně, jak tvrdí žalobce. Nadto byl do detailů rozveden v námitkovém řízení. Vynaložení kaucí na přezkoumání úkonů zadavatele bylo rozhodnutím žalobce v souvislosti se zpochybněním důvodů pro zrušení zadávacího řízení. Skutečnost, že žalobce byl schopen z obou rozhodnutí zadavatele vyčíst konkrétní důvody pro zrušení zadávacího řízení, je zřejmá ze samotného návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele i ze žaloby, kde žalobce věcně argumentuje především proti úkonům zadavatele. Soud proto i s ohledem na následující nedospěl k závěru, že by ze strany žalovaného byla nesprávně posouzena otázka tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí zadavatele.

[12] Podstata věci je založena na zodpovězení otázky, zda zadavatel poté, co vybral dne 19. 9. 2012 nabídku žalobce jako nejvhodnější, byl oprávněn zrušit zadávací řízení s odkazem na ustanovení § 84 odst. 2 písm. e) ZVZ, resp. zda dostatečným důvodem pro zrušení zadávacího řízení byla skutečnost, že v souvislosti s přípravou rozpočtu rezortu pro rok 2013 došlo u zadavatele ke krácení objemu finančních prostředků předpokládaných na realizaci předmětu plnění veřejné zakázky, a zadavatel tak nedisponoval finančním objemem nezbytným pro zajištění předmětu plnění veřejné zakázky.

[13] V případě napadeného rozhodnutí žalovaný nezpochybňoval, že k naplnění důvodů pro zrušení zadávacího řízení podle § 84 odst. 2 písm. e) ZVZ je třeba splnění podmínek uvedených žalobcem, tedy má platit, že 1.) důvod musí být neočekávaný, 2.) vnějšími okolnostmi zapříčiněný; 3.) nedostatek finančních prostředků musí skutečně nastat; 4.) a to

v průběhu zadávacího řízení a samozřejmě před rozhodnutím o zrušení řízení; 5.) musí být způsobilý zadavatele při pokračování v řízení vystavit nepříznivé situaci a 6.) zadavatel ho musí v rozhodnutí dodavatelům řádně objasnit. Konečně důraz na objektivizaci rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení kladl i Nejvyšší správní soud s odkazem na svou předcházející rozhodovací praxi i v rozhodnutí ze dne 5. 8. 2015, č. j. 3 As 263/2014 – 40, ve kterém uvedl, že „*ustanovení § 84 odst. 2 písm. e) tohoto zákona a zejména slovní spojení „důvody zvláštního zřetele hodné“ je nutné vykládat jako důvody objektivní, stojící vně veřejného zadavatele, nikoliv jako důvody subjektivního rázu (srov. výše uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2010, č. j. 2 Afs 64/2009 – 109).*“

[14] Z podané žaloby i z řízení před žalovaným nevyplývá spornost vymezených šesti kritérií, ale spíše rozpor v otázce jejich naplnění. V případě uvedených kritérií vyplývá ze žaloby především to, že žalobce se neztotožnil s naplněním bodu 3.), tedy že nedostatek finančních prostředků v době zrušení zadávacího řízení skutečně nenastal, neboť v daném okamžiku nebyl ještě ani předložen Poslanecké sněmovně návrh zákona o státním rozpočtu. Sám žalobce v podané žalobě pregnantně uvádí, že zadavatel rozhodl o zrušení zadávacího řízení dne 15. 11. 2012, návrh zákona o státním rozpočtu byl vládou předložen Poslanecké sněmovně dne 21. 11. 2012 a Poslanecká sněmovna tento návrh schválila dne 19. 12. 2012.

[15] V již citovaném rozsudku ve věci sp.zn. 3 As 263/2014 se Nejvyšší správní soud zabýval zrušením zadávacího řízení a otázkou dostatečnosti důvodů pro jeho zrušení. Jakkoliv přímo neřešil kroky legislativního procesu vedoucího k přijetí zákona, v jehož důsledku by bylo nutné zrušit zadávací řízení, tak přesto uvedl, že v předmětné věci chyběly „*Nejvyššímu správnímu soudu další objektivní skutečnosti, které by v době, kdy byla předmětná zakázka zrušena, nasvědčovaly tomu, že k zániku zadavatele opravdu dojde. **Jak správně poznamenal krajský soud, mohlo by být takovou skutečností podniknutí zcela konkrétních legislativních kroků, které by k sloučení zadavatele s fakultní nemocnicí vedly.** Podle Nejvyššího správního soudu si lze představit, že reálnou hrozbu sloučení by mohl vyvolat rovněž například pokyn zřizovatele k zahájení restrukturalizace, popřípadě jiné požadavky bezprostředně umožňující zamýšlené sloučení. Nic takového však v daném případě nenastalo a jediným podkladem tak zůstala tisková zpráva. Pokud nyní zadavatel odkazuje na návrh zákona o sloučení některých státních příspěvkových organizací a organizačních složek státu v oboru působnosti Ministerstva zdravotnictví, je vhodné podotknout, že uvedený dokument byl vládou schválen až 29. 5. 2013, tedy více než rok od vydání předmětné tiskové zprávy (usnesení vlády dostupné na www.vlada.cz), a sám o sobě navíc ještě neznamenal, že ke sloučení institucí skutečně dojde. Především však v době vydání tiskové zprávy žádné podstatnější legislativní kroky podniknuty nebyly. **Nejvyšší správní soud nakonec podkládá za oprávněný i požadavek krajského soudu na historicky krátkou dobu naplnění legislativních změn. Tu samozřejmě nelze určit žádným univerzálním způsobem, ale vždy se bude odvíjet od okolností konkrétního případu.** Nepochybný vliv přitom bude mít samotný předmět veřejné zakázky. Jiný význam má uvedený požadavek v případě dodávek zboží podléhajících rychlé zkázce a jiný v případech dlouhodobých investic. V nyní projednávané věci to však není natolik podstatné, neboť sporným podkladem pro rozhodnutí zadavatele byla pouze tisková zpráva a nikoli navrhované legislativní změny.*“

[16] Jak správně v žalobě poznamenal žalobce, tak návrh zákona o státním rozpočtu předložený dne 21. 11. 2012 byl v pořadí druhým návrhem státního rozpočtu. Je třeba

konstatovat, že žalovaný případně poukazuje na vývoj přípravy státního rozpočtu pro rok 2013 s tím, že jak zamítnutý návrh zákona o státním rozpočtu, tak i následně schválený návrh stanovovaly výši ukazatele „Podpora lesního hospodářství“ v částce 250.000.000 Kč. Zároveň je třeba souhlasit se žalovaným, že v souzené věci není zcela podstatný samotný návrh státního rozpočtu, ale především schválení příslušné kapitoly návrhu státního rozpočtu, a to kapitoly 329 – Ministerstvo zemědělství pro rok 2013, ze kterého je jednak patrné snížení rozpočtu zadavatele a zároveň je z něj patrné, že oproti původně zamítnutému návrhu zákona o státním rozpočtu pro rok 2013 nedošlo k žádné změně. Samotné schválení návrhu státního rozpočtu ať již následně vládou, nebo Poslaneckou sněmovnou Parlamentu ČR tak reálně fixovalo pouze stav, kterého si musel být zadavatel vědom již od schválení prvního návrhu státního rozpočtu na rok 2013 a který byl následně potvrzen schválením příslušné kapitoly druhého návrhu státního rozpočtu pro rok 2013.

[17] Samotnou přípravu návrhu státního rozpočtu upravuje zákon č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), přičemž z ustanovení § 8, § 8a, § 10 je zřejmé, že příprava státního rozpočtu probíhá po jednotlivých kapitolách státního rozpočtu, jejichž návrhy musí být předloženy nejprve ministerstvu financí, které následně předkládá návrh státního rozpočtu vládě. Z uvedených ustanovení je zřejmé, že zadavatel měl v případě schválení příslušné kapitoly poměrně vysokou míru jistoty o výši svého budoucího rozpočtu a to navíc za situace, kdy schválená výše příslušné kapitoly státního rozpočtu odpovídala předcházejícímu návrhu.

[18] Přesná pravidla pro schvalování státního rozpočtu poskytují základ pro odlišení věci od rozhodnutí Úřadu ze dne 25. 8. 2011, č. j. ÚOHS-S41/2011/VZ-8783/2011/530/Swa. Zároveň soud považuje za další odlišující znak i samotnou argumentaci zadavatelů. V případě statutárního města Liberec zadavatel v řízení před Úřadem uváděl, že „*zrušil zadávací řízení z důvodu nedostatku finančních prostředků ke kompletní realizaci předmětu plnění veřejné zakázky, což se podle zadavatele zakládalo na několika skutečnostech. Předně ve srovnání s předchozími roky došlo k poměrně razantnímu poklesu výdajů města, a to jak kapitálových tak běžných, celkem ve srovnání s rokem 2009 předpokládaný pokles o cca 300 000 000 Kč a z pohledu běžných výdajů počítá zadavatel s poklesem o 200 000 000 Kč. Pokles výdajů je způsoben především novým výdajem ve výši cca 170 000 000 Kč na splátku úroku na úhradu dluhopisu a povinnosti vložit každoročně 70 000 000 do amortizačního fondu, dále pak očekávaným významným poklesem příjmů z prodeje nemovitostí. Rozpočet města navrhuje nižší výdaje i ve srovnání s rozpočtovým výhledem, který předpokládal rezervu pouhých 15 000 000 Kč na kapitálové výdaje, což je částka, která nestačí ani na průběžné obnovování městského majetku. I tato skutečnost podle zadavatele dokládá, že byl nucen významným způsobem šetřit. K úpravě rozpočtu ve srovnání s návrhem minulého vedení města došlo okamžitě po nástupu nového vedení města, proto bylo zřejmé až těsně před koncem roku 2010, jaké akce si zadavatel bude moci v roce 2011 dovolit a jaké nikoliv. Realizace předmětné veřejné zakázky je z pohledu zadavatele investicí zbytnou, kterou lze odsunout na neurčito, až bude mít zadavatel dostatek finančních prostředků, a proto do rozpočtu zařazena nebyla.*“ Je tedy zřejmé, že se jednalo o budoucí rozhodnutí zadavatele (statutárního města Liberec) s ohledem na nejistou prognózu příjmů v budoucnosti. Oproti tomu v nyní souzené věci byl zadavatel (ministerstvo zemědělství) v situaci, kdy rozhodnutím jiného státního orgánu došlo ke krácení jeho příjmů. Je tedy zřejmé, že nebylo volbou zadavatele omezení vlastních příjmů o více než 40 %, ale jednalo se o situaci vzniklou vně zadavatele, který byl nucen na ni

reagovat. Zároveň, jak již bylo uvedeno, zadavatel v souzené věci byl ve stavu podstatné míry jistoty v tom, jaká bude výše jeho rozpočtu, což ve věci statutárního města Liberec neplatilo.

[19] Lze souhlasit se žalobcem v tom, jak uvedl v replice, že argument schválením tzv. kapitolního sešitu byl zadavatelem užit nejdříve v rozhodnutí o námitkách, nicméně již rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení mělo věcnou oporu v přípravě státního rozpočtu a vycházelo z nikoliv hypotetických odhadů, případně prognóz. Samotné doplnění rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení v rozhodnutí o námitkách je sice nevhodné a nesprávné, nicméně samo o sobě nemůže mít vliv na posouzení zákonnosti závěru zadavatele o zrušení zadávacího řízení. Jak výše uvedl Nejvyšší správní soud, v případě legislativních kroků jde i o dobu, kdy tyto kroky mají být přijaty a schváleny příslušné normy. V souzené věci je evidentní, že příprava státního rozpočtu na rok 2013 probíhala, schválení příslušné kapitoly bylo její součástí. Rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení bylo vydáno 15. 11. 2012, návrh státního rozpočtu schválen vládou 19. 11. 2015, námitky byly žalobcem podány 29. 11. 2015, dne 10. 12. 2015 bylo rozhodnuto zadavatelem o nevyhovění námitkám a dne 19. 12. 2012 byl státní rozpočet vládou schválen. Požadavek na učinění legislativních kroků, odůvodňujících zrušení zadávacího řízení, byl učiněn v realitě přijímání zákonů prakticky v bezprostřední návaznosti, přičemž rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení věcně i obsahově korelovalo s výsledkem legislativního procesu přijímání státního rozpočtu pro rok 2012.

[20] Ze všech uvedených důvodů má soud za to, že pro zrušení zadávacího řízení postačovalo schválení příslušné kapitoly státního rozpočtu s vědomím zadavatele o navazujících legislativních krocích.

[21] Zároveň soud nepovažuje za důvodnou ani argumentaci žalobce, že mohlo být k financování zakázky využito případné rozhodnutí vlády podle zákona č. 462/2012 Sb. o použití příjmů Pozemkového fondu na podporu lesního hospodářství na zabezpečení vápnění lesů v letech 2012 a 2013 ve výši 140 mil. Kč, neboť splnění uvedeného nezáleželo na vůli zadavatele veřejné zakázky, nýbrž na rozhodnutí vlády jako kolektivního orgánu, které není možné s jistotou do budoucnosti předvídat ani očekávat.

[22] Stejně tak neshledal soud důvodnou ani argumentaci, že zadavatelem veřejné zakázky je Česká republika a proto není pravdou, že zadavatel nerozhoduje o svém rozpočtu. Sice lze v obecné rovině souhlasit s tím, že zadavatelem veřejné zakázky je Česká republika, nicméně nelze popírat, že *in concreto* je veřejná zakázka financovaná jednou organizační složkou státu, která má na tvorbu vlastního rozpočtu omezený vliv. V případě akceptace žalobce argumentace by nebylo možno fakticky zrušit žádnou veřejnou zakázku realizovanou organizační složkou státu pro nedostatek finančních prostředků dané složky, což je jistě zcela nevhodný výklad. Samozřejmě i zde platí shora zmíněné, že následné zásahy do struktury výdajů státního rozpočtu použitím jiné kapitoly státního rozpočtu nejsou odvislé od vůle jediné organizační složky státu.

[23] Závěrem neshledal soud důvodnou ani námitku, že zadavatel musel o snížené výši svého rozpočtu vědět už v době přípravy prvního návrhu státního rozpočtu na rok 2013, tedy i v době, kdy byla nabídka žalobce vybrána jako nejvýhodnější. Je možné, že údaji o snížení svého rozpočtu zadavatel disponoval již v době uváděné žalobcem, nicméně to není pro

posouzení právní otázky, zda mohl zrušit zadávací řízení ve vazbě na přípravu rozpočtu pro rok 2013, relevantní. Bylo by sice možné chápat tuto skutečnost jako překážku zrušení zadávacího řízení, neboť nedostatek finančních prostředků by nebyl neočekávaný, nicméně soud považuje za relevantní okamžik pro učinění si závěru o zrušení zadávacího řízení tu chvíli, kdy dochází k definitivnímu závěru o výši příslušné kapitoly státního rozpočtu s přímou vazbou na schválení návrhu státního rozpočtu, k čemuž došlo až následně po výběru nejvhodnější nabídky. Neočekávanost jako jeden z důvodů pro zrušení zadávacího řízení v souzené věci je třeba spatřovat v meziročním snížení objemu finančních prostředků mezi roky 2012 a 2013, neboť zadávací řízení bylo zahájeno dne 20. 3. 2011. Skutečnost, že zadavatel mohl mít povědomí o snížení finančních prostředků v průběhu roku 2012 i ve vazbě na první návrh státního rozpočtu pro rok 2013 není relevantní, neboť podmínka „*neočekávaného*“ snížení finančních prostředků byla splněna v průběhu zadávacího řízení. Naopak je ze správního spisu zřejmé, že zadavatel se v průběhu realizace zadávacího řízení snažil dosáhnout navýšení objemu finančních prostředků v rámci ukazatele „Podpora lesního hospodářství“, což z pohledu soudu jasně prokazuje snahu zadavatele i v případě negativních ukazatelů při sestavování státního rozpočtu zajistit financování přezkoumávaného zadávacího řízení.

V. Shrnutí a náklady řízení

[24] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[25] Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovaný taktéž nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. října 2015

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu